

„Potřebuji vaše služby“ znělo lépe než „chci si vás najmout“. Viktor odhadoval, že to bude banální sledovačka. Desítky hodin dřiny, aby tatíkovi dokázal, že jeho dospělá dcera má známost.

„Tisíc korun na hodinu,“ střelil Viktor od boku. Částka dost vysoká na to, aby klienta buď odradila, anebo Viktorovi osladila nudnou práci.

„Dobře, pošlu vám zálohu,“ řekl Vrána bez známky zaváhání, a tak se ho Viktor vyptal, kde slečna studuje, kde bydlí a na pár dalších nezbytných detailů, aby se měl čeho chytit. Za tisícovku na hodinu už tu nudu nějak vydrží. Zvláště když dluží za nájem a ta holka na fotce vypadala, že by ji možná sledoval i zadarmo. Byla hezká. Ne výrazně krásná, ale hezká. Tvář jako z reklamy.

Podle Vrány měla jeho dceři ve dvě hodiny začít přednáška. Když vyrazí hned, stihne si ještě cestou koupit kebab. Viktor sebral ze stolu telefon. Na pár ilustračních fotek ze sledovačky mu bude mobil bohatě stačit. Navíc s ním nebude na ulici nápadný. To je výhoda technologického pokroku, detektiv už se nemusí schovávat s teleobjektivem v autě. Za pár let snad bude stačit někoho sledovat přes internet.

Před filozofickou fakultou bylo živo. Tři čtvrtě na dvě. Marcela by měla, jak tvrdil Vrána, každou chvíli dorazit na přednášku. První přednášku. Viktora trochu zamrzelo, že svá studia pověsil po maturitě na hřebík a místo přednášek se věnoval detektivní praxi a celoživotnímu vzdělávání v oboru aplikované bohémistiky. Teď těm studentům trochu záviděl.

Nicméně se zdálo, že na sledování by si jen těžko mohl přát lepší místo. Na výstavě obrazů, u kadeřníka nebo na hřbitově by těžko vypadal tak nenápadně jako mezi zevlujícími studenty. Mimikry studenta osmého ročníku dějin čumění šly Viktorovi tak nějak samy od sebe. Zapálil si cigaretu a rázem splynul s ostatními vysokoškolačky.

Černou limuzínu příjíždějící úzkou jednosměrnou ulicí by těžko přehlédl, i kdyby tu nebyl na sledovačce. Přes boční sklo poznal na sedadle spolujezdce dívku z fotografie – Marcelu Vránovou. Auto zastavilo před vchodem. Dívka se nahnula přes řadicí páku a políbila na tvář staršího muže za volantem. Pak přibouchla dveře, vyběhla pár schodů ke vchodu, nad nímž visel znak fakulty, a elegantní chůzí zmizela za prosklenými dveřmi. Viktor nebyl jediný, kdo se za ní

díval. Nejedna student stočil pohled tím směrem. Ale jen Viktor si ledabyle, jako by si nepřestal číst zprávy na telefonu, udělal mobilem pár snímků. O nic tu zatím nešlo. Nepotřeboval nic konkrétního. Jen důkaz pro klienta, že byl na místě a dělal svou práci. Pár rozmazaných fotek stačí, aby si mohl říct o peníze.

Černé auto se pomalu rozjíždělo. Viktor si ještě pro jistotu cvakl zadní espézetku, ale nemyslel si, že jí bude k něčemu potřebovat. Holka bude zřejmě praktičtější, než by se od studentky estetiky dalo čekat. Estetické hodnocení při výběru partnera zjevně ustoupilo ekonomickým měřítkům. To se tatík nemá čeho bát, pomyslel si Viktor a vytočil Vránovo číslo. Auto se zastavilo.

„Ano, Vrána,“ ozvalo se z telefonu.

„Tak, pane Vrána, měl jste pravdu, kolem vaší dcery se motá nějaký chlap, od pohledu trochu podezřelý. Inu, na Audi A8 si asi nevydělal jako učitel dějepisu. Ale myslím, že nemusíte mít strach, že by Marcela něco udělal, spíš to vypadá...“

„Tupče!“ přerušil Viktora Vrána.

Okénko černé limuzíny šlo zvolna dolů. Z něj se vyklonil muž s telefonem u ucha a významně si klepal na čelo. Viktorovi došlo, že si měl místo kebabu zjistit, kdo to vlastně ten Vrána je. Patrně oprávněně přepokládal, že ho Viktor bude znát.

No, tak teď už aspoň není co zakázat, pomyslel si s úlevou a s vědomím, že má před sebou, pokud je Marcela svědomitá studentka, hodinu a půl nerušeného zevlování v příjemném podzimním slunci. Škoda, že tu nejsou lavičky. Viktora napadlo, že by se mohl na mobilu kouknout na informace o Vladimíru Vránovi, ale nechtěl riskovat, že se do čtení zabere a Marcela mu třeba proklouzne. Nebo by mu mohlo uniknout něco dalšího, co by měl vědět. Případ to byl sice banální, ale nechtěl už udělat další chybu. Začala se v něm probouzet profesní ješitnost.

Viktor věděl, že Marcela mu nemůže utéct. Fakulta má jen jeden vchod z ulice Arna Nováka, takže pokud by nechtěla schválně zmizet a nevylezla oknem, musela vyjít právě těmi dveřmi, za kterými před chvílí zmizela. Stál proto na rohu ulice, kouřil, občas zkontroloval zprávy na telefonu a poslouchal hovory procházejících studentů. Jejich bezstarostnost ho skoro nakazila. Cítil se na chvíli jako jeden z nich, jako by ho momentálně zajímal víc kategoriecký imperativ než peníze na nájem.